

**Nr. 4
Anul I
1991**

**RICHARD
GERE**

**VALERY
KAPRISKY**

**Interviu cu
Alexandru
Andries
Ce mai faceti...
Anda Oneşa?
- Debutez!**

**Portret Alfred
Hitchcock
Noutăți VIDEO
Toto Cutugno
Top 30**

**Afacerile
domină
sportul**

Rock'n'Sport

supliment săptămânal al cotidianului
CURIERUL NATIONAL

de toate

PASAREA DE PE SIRMA
Rick Jarmin („Mad Max“ Mel Gibson) a fost odată martor principal împotriva unui sindicat criminal. De atunci trăiește într-o spaimă continuă, ascunzându-se sub diferite nume. De câte ori este recunoscut de către cineva din trecutul său, este nevoit să-și schimbe locul unde trăiește și identitatea. Într-o zi o întâlnește pe Marianne Graves (Goldie Hawn) — iubita sa din tinerețe, care credea că Jarmin era de mult mort. Vechea dragoste dintre ei renaște, dar, o dată cu ea crește și primejdia ca Jarmin să fie descoperit de către gangsteri. Puțin mai târziu aceștia sînt deja pe urmele lui. Jarmin și noua / vechea prietenă fug împreună. (M.P.)

ROBERT REDFORD a revenit pe ecran în filmul Havana. Din 1985 celebrul actor nu a mai jucat. Datorită regizorului Sidney Pollack, el și-a reluat activitatea cinematografică alături de actrița de origine suedeză Lena Olin. Pollack a căutat în America, Mexic și chiar în Spania elementele necesare reconstruirii decorului Havanei anilor '50 din timpul lui Battista. În cele din urmă, regizorul a ales câteva vechi hangare militare din Saint-

Domingo în care însă a reconstruit decorul unuia dintre cele mai luxoase cazinouri din epocă. Aici Redford își va etala talentele de eucercitor în fața unei femei care s-ar putea să-și schimbe întreaga viață. De reținut că ultima colaborare dintre Redford și Pollack — Out of Africa a reunit o serie de premii Oscar. „Havana“ va reedita performanța? (L. Comșa).

POP
Rock'n Sport
Supliment editat de „Presa liberă“ în asociere cu cotidianul societății „Curierul național“
Tiparul executat de Combinatul Poligrafic București

PASIUNILE FAMILIEI HESTON
Lydia, soția cunoscutului actor Charlton Heston este o pasionată a fotografiilor. „În fiecare imagine se ascunde o călătorie“ mărturisește ea. Familia Heston are o căsătorie fericită și cei doi soți au străbătut împreună lumea de mai multe ori, vizitând 54 de țări. Cînd l-a cunoscut pe soțul ei, „Chuck“ cum obișnuiește să-l alinte, Lydia era și ea actriță.

Acum însă, Charlton lucrează împreună cu fiul său cel mare, Fraser, de 36 de ani. De curînd au turnat pelicula „Comoara din Insulă“. Filmările au fost făcute în Jamaica, iar Fraser a făcut proba talentului său. Între tată și fiu s-a stabilit un raport de încredere totală. Momentele importante din viața de actor sau de familie sînt strinse cu grijă și dragoste de Lydia în albume de familie... (MANUELA SPĂTARU).

CHICAGO, JOE ȘI DANSA-TOAREA DE REVISTA
Povestea unei aventuri de dragoste petrecute în Londra anilor '40: într-o cafenea, tânărul soldat american Ricky Allen (Kiefer Sutherland) o cunoaște pe dansatoarea de revistă Georgina. Curînd, ei își petrec toate serile împreună. Georgina îl împinge pe Ricky la acte nesăbuite: cu o mașină Amok fură mantouri de blană. La fiecare întîlnire, escapadele devin tot mai periculoase... Pînă la urmă, dansatoarea îi cere lui Ricky să ucidă pentru ea. Abia acum, soldatul începe să se îndoaie de sentimentele sale față de Georgina. (M.P.)

EXOTISMUL — UN BOUM ÎN MUZICA USOARA
În muzica ușoară internațională pătrund tot mai puternic acorduri exotice. Ecouri urmate de efectul bulgărelii de zăpadă au dus și la noi valul „Lambada“. După doi ani de încercări și de lucru intens, Paul Simon a reunit în noul său album, „The Rhythm Of The Saints“, ritmuri afro-braziliene și melodii pop, cizelate cu deosebită finețe. După peregrinările sud-africa-

ne din „Graceland“, muzica din noul album al lui Paul Simon este mai degrabă înrudită cu stilul Douala Salvador de Bahia și New Orleans. El s-a sprijinit pe colaborarea cu muzicieni din genuri diferite, ca frații Baker, acordeonistul Clifton Chernier, trompetistul Hugh Masekala, chitariștii J.J. Cale și Kofi Elekrik, Milton Nascimento. Cîteva titluri din acest nou album: „Obvious Child“, „Further to Fly“, „Can't Rut But“, „The Cool, Cool River“. (GABI POPESCU)

NICHOLAS KAZAN, fiul lui Ella Kazan — (Splendoare în iarbă) este scenaristul filmului „Reversal Of Fortune“.

O extraordinară versiune cinematografică inspirată de un caz judiciar. Regizorul Robert Schroeder a reușit să reunească pe ecran nume celebre — Jeremy Irons, Glenn Close și Ron Silver (acesta fiind de fapt autorul cărții care a inspirat filmul). Criticile au fost foarte favorabile.

JULIA ROBERTS, cea care anul trecut a cunoscut un succes mondial cu „Pretty Woman“ e pe deplin mulțumită de primele ecouri la noul său film „Experiență interzisă“ în care apare alături de Kiefer Sutherland și așteaptă cu nerăbdare premiera unui alt film al său — „Mystic Pizza“ în regia lui Daniel Petrie. Actrița refuză să fie tratată ca un capital de bursă — „sînt și eu fiica cuiva“.

sota cuiva, logodnica cuiva, și în nici un caz o mașină de făcut bani“. Acestea fiind spuse să nu uităm totuși că va primi un milion de dolari pentru „Hook“ — filmul lui Steven Spielberg inspirat după „Peter Pan“ pe care regizorul intenționează să-l realizeze în Insulele Caraibe adunînd nume celebre ca Dustin Hoffman și Robin Williams. (L. COMȘA).

Formația care se bucură de aproape cel mai mare succes la această oră în întreaga lume, în rîndul tuturor tinerilor, a celor de toate vîrstele, este, se pare, **DEPECHE MODE**.

Dar să începem cu începutul și să spunem cîteva date despre cei care fac parte din această formație: David, sau Dave Gahan, solist, născut la 9 mai 1962, în Epping, Andrew, sau „Andy“ Fletcher, sintetizator, născut la 8 iulie 1962, în Nottingham, Martin Gore, sintetizator, născut la 23 iulie 1961, la Londra.

Deși înființat cu mai mult timp în urmă, **DEPECHE MODE** a cunoscut adevăratul succes abia în ultimii doi ani. Pe măsură ce și-a îmbogățit repertoriul, admiratorii au devenit tot mai numeroși, la spectacole fiind asaltați de tot mai mulți tineri. Această creștere vertiginoasă i-a ambiționat pe cei de la **DEPECHE MODE** și le-a dat încredere în forțele lor.

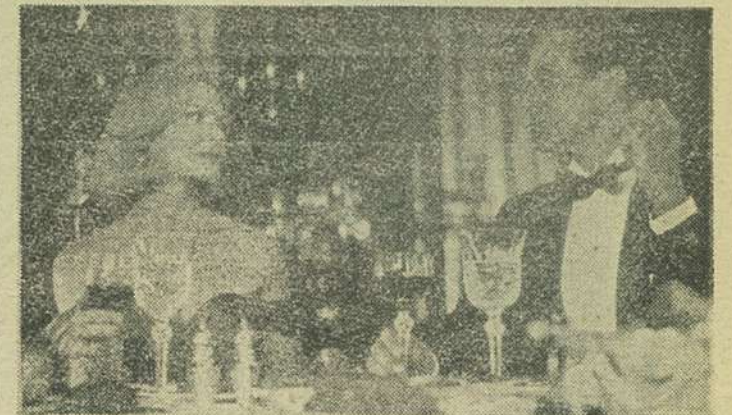
Marele lor succes l-a constituit albumul „VIOLATOR“, care conține numai piese de top. Rînd pe rînd, „ENJOY THE SILENCE“, „PERSONAL JESUS“, „POLICY OF TRUTH“, „LITTLE 15“ etc., au luat cu asalt topurile din întreaga lume ocupînd primele locuri multe săptămîni la rînd. Albumul s-a vîndut peste tot în cantități aproape incredibile. Biletele la concertele lor au devenit o raritate, vînzîndu-se la prețuri fabuloase. În întreaga lume s-au imprimat tricouri și mili-oane de afișe cu chipurile lor, care sînt cumpărate de aproape toți tinerii.

În prezent, **DEPECHE MODE** a anunțat apariția, în curînd, a unui nou album, despre care se crede că va fi un mare succes.

Adresa: c/o Intercord, Aixheimer Str. 26, 7 000, Stuttgart 75.

ANCA ALEXANDRESCU

O STRIDENTĂ COMEDIE ROCK-AND-ROLL
Ce face o grupă pop care se crede de neegalat, dar, care din păcate, trăiește într-o tîndră aproape nepopulată și din această cauză aproape lipsită de posibilitatea de a avea fanii? Ea pleacă în țara-mamă a muzicii rock, deci, în S.U.A., unde își încearcă norocul. Așa a făcut, în orice caz, „Leningrad Cowboys“, o trupă „nebună“, cu cei mai ascuțiți pantofi dincoace de Rio Grande. În America însă, „Säkkijärvi-Polka“ nu are o căutare deosebită. Așa că, cowboyii pleacă în Mexic unde își modifică stilul, care se va transforma într-un adevărat rock-and-roll. Chiar și Dorf-troll Igor, care i-a însoțit în călătoria lor, devine un adevărat showman. O supercomedie muzicală a regizorului finlandez Ari Kaurismäki. (M.P.)

MISTERUL VON BULOW
În filmul lui Barbet Schroeder vorbește... moarta! Cufunda-tă în comă profundă, Glenn Close evocă la persoana întâi, cu o voce „de dincolo“, o sumbră afacere. Excelent realizat scenariul. De altfel totul este bine pus la punct în acest film: Istoria ce are la bază un fapt autentic, imaginea camerei — absolut glacială — și, mai presus de toate, interpretarea. Cei ce se indoiesc încă de talentul lui Jeremy Irons, o pot face pe riscul lor. El este for-mi-dabil! Întrupează un miliardar cinic, strălucitor ambiguu, cu un ușor accent germanic. Irons străvește totul în jurul său. Se înțelege că Miss Close îi e victima. Ingenuă și frumoasă, ea lasă să i se citească în priviri adevărul în legătură cu încercarea sotului ei de a o asasina. Acest tip ciudat, cu masă rezervată în cele mai bune restaurante, care circula în limuzine, mîngie un leopard ca pe un câ-telus, ei bine, acest tip pendulează între extreme. Sînt momente în film cînd e bun de

pălmuit și, în alte situații, poate fi socotit nevinovat. Adevărul? Nu-l cunoaște decît o femeie, care de zece ani e în comă, în camera unei clinici. (MANUELA SPĂTARU)

de toate

Prezintă
Andrei Partos
CONCERTI ROCK
22 FEBRUARIE
Sala Polivalentă, ora 17,
organizat de Societatea Muzicală „Metronom“
și Agenția „Pan-Show“
este sponsorizat de:
Ministerul Tineretului și Sporturilor
Televiziunea Română
„Curierul Național“
Migas Real, Bancoop
Dannieck Int. SRL
Turcom SRL - Giovana
Esco-Tours, Radio Fun
Revista „Flacăra“
Fondurile vor fi donate
Federației Sindicale
Solidaritatea '90
ajutorarea muncitorilor
care au suferit
accidente de muncă.
ALEXANDRU ANDRIES
HOLOGRAF
ROSI SI NEGRU
VALERIU STERIAN
SI COMPANIA
DE SUNET
VICTOR SOCACIU
SI GRAL NOU
COMPACT
IOAN PASCU
MILAI POPCORSCH
SI FORMULA 5

Interviu cu

Alexandru Andries

De 6 luni, Alexandru Andries n-a acordat nici un interviu. Din acest motiv îndrăznim să semnalăm faptul că este vorba de unul în EXCLUSIVITATE pentru cititorii revistei noastre. La capitolul „fair-play” se situează de mult pe primul loc. Mulți artiști confundă publicitatea cu utilitatea, motiv pentru care apar în presă interviuri cu aceiași interpreți, cam cu același conținut. Iar saturația nu duce decât la diverse forme de respingere. Exemplul musafirului nostru de azi ar trebui urmat și de alții, care știu să respecte regula jocului!

— Cum a fost, Alexandru Andries, „excursia în S.U.A.”?

— Am fost la matusa mea. Nu m-a trimis o instituție și nici nu urma să dau vreun concert acolo. Pe 17 decembrie mi s-a spus că era o grevă, sau că urma să fie. Oricum eu nu cîțesc ziarele. Am sunat la TAROM și am aflat că nu sînt probleme. Marți seara trebuia să ne vedem (dacă-ți amintești). La prînz un prieten îmi spune că pleacă în acea zi în S.U.A., iar că a doua zi nu mai sînt avioane. „Cei de ieri și de mine pleacă azi, dacă află”. N-a glumit. Am fugit la aeroport cu un fel de bagaj și după ce am stat acolo de la ora 14 la 20, am plecat cu un avion turcesc supraaglomerat. Am ajuns în Islanda și apoi la New York unde cei 250 de inși nu aveau bagaje.

— A fost cea mai rapidă trecere prin vamă din istorie.

— Da, dar am primit o pseudovaliză peste câteva săptămîni în Miami. Avea o nouă formă și un alt miros.

— După adaptarea necesară, ce ne spui despre impresiile muzicale.

— În drum spre San Francisco am zărit un afiș cu Paul Simon. Am luat un autobuz și l-am văzut. Biletul costa mult, raportat la faptul că sala era mare, 50 \$. Dacă era să dau bani din buzunar era simplu, pentru că nu-i aveam. Așa, cu matusa acolo...

— Paul Simon este unul dintre idolii tăi, dacă nu mă înșel.

— Părea mea despre discul lui nou, „Ritmul sfinților” nu este chiar așa de bună. L-am ascultat întimplător înainte de a pleca din România, de 2-3 ori. Bineînțeles că există câteva piese bune, dar nivelul general este sub „Graceland”. Discul „Ritmul sfinților” nu aduce nimic nou, decât că a schimbat instrumentiștii sud-africani cu instrumentiștii din America de Sud. Foarte multă percuție, foarte interesant.

— Pe scenă era ca de obicei, multă lume, se dansa?

— Da.

— Ce te-a impresionat din show? Evident mă interesează și reacția publicului.

— Ce să spun, reacția publicului a fost fulminantă, pentru că publicul lui Paul Simon nu este publicul de hard-rock.

— Dar bănuiesc că știe să se manifeste.

— Publicul a fost senzațional. Concertul a fost de foarte bună calitate. Sigur că nu au fost piese numai de pe ultimul disc, au fost și play-back-uri și de pe discuri mai vechi, cîntate altfel decât în maniera de acum 10-12 ani. A cîntat chiar și „Cecilia” pentru că erau multe tobițe pe acolo și mergea cu atmosfera generală a concertului. În viața fiecărui cîntăreț vine un moment cînd face un disc senzațional și este imposibil să avem pretenția ca tot timpul să facă un altul la fel de bun ca precedentul. Intotdeauna există unul foarte bun și altele mai puțin bune, cu calități și defecte ca orice producție.

— Deci, oricum, a fost un eveniment pe care l-ai trăit intens.

— O experiență pe care n-o regret în nici un caz.

— În afară de acest concert „live” ce-ai mai ascultat, ce-ai mai văzut?

— Am mai văzut la televizor, pe unul din programe, nu știu pe ce canal că sînt așa de multe, un concert foarte bun cu James Taylor — era făcut în beneficiul acestui canal de televiziune care, din cite am înțeles, funcționează prin donații publice. Mulți cîntăreți foarte bine cotați trimit astfel de ajutoare generoase unor instituții publice care altfel n-ar putea exista.

— De obicei instituții culturale?

— De obicei culturale, pentru că Pentagonul nu are probleme, are bani destui întotdeauna.

— Am observat. Spune-mi, în afară de James Taylor și Paul Simon ce ai mai văzut. Ai intrat în magazine, te-ai uitat în rafturi...

— Am ascultat destul de multă muzică, am văzut multe casete, dar vezi, eu eram obișnuit ca aici în România unde circula multe casete video cu muzică, cei care trăgeau casetele făceau deja o selecție astfel că în general, măcar o treime dintr-o casetă să fie muzică de foarte bună calitate și jumătate bună. Pentru mine a fost o surpriză cînd am văzut în America pe M.T.V. unde muzica bună este sub 5 la sută, majoritatea este reclamă și restul este muzică pe care nu poți să spui că ai dori să o reascuți, din punctul meu de vedere; poate că aici conțeașă și virsta, experiența și gustul, însă eu nu sînt deloc înnebunit după „rap”.

— Acolo e în mare vogă.

— Acolo e ceva, așa ca... apa, ca aerul.

— Motive de inspirație ai avut?

— Bineînțeles, am avut o experiență interesantă. Am avut ocazia să lucrez pe un computer, deci să îmi fac niște negative la unele cîntece pe un compu-

ter Yamaha, o instalație de studio profesionistă și am constatat că de ușor este. Să știi, dacă în țară ar exista astfel de instalații probabil că, vorbesc de mine pentru că eu am lucrat pe clapele acestui sintetizator de generație nouă, probabil că în cîteva zile un disc ar fi gata.

— Să înțeleg că ai și compus unele melodii sau numai te-ai jucat.

— Da, am făcut niște piese noi care însă nu sînt definitive.

— Te gîndești la un nou disc?

— Niciodată nu mi-a plăcut să fac lucrurile în pripă. Am terminat de lucrat un disc care se intitulează „Azi” și care în mod normal în scurt timp va apărea pe piață.

— Ai confirmarea în sensul asta?

— În ce sens?

— În sensul că va apărea. Știu că la un moment dat ai avut mici dubii asupra rapidității cu care se lucrează. Nu știu dacă erau cauze tehnice, de text sau toate la un loc.

— Poate într-una număr viitor o să discutăm și despre asta, pentru că după părerea mea este un subiect care merită discutat, dar care este foarte stufoș. Din cite știu eu, discul ar trebui să apară în trimestrul doi.

— Grafica îți va aparține?

— Da, coperta este deja făcută.

— Va fi o surpriză și aceasta în raport cu celelalte coperti pe care le-ai realizat?

— Da, sper să fie o surpriză plăcută. Este o copertă alb-negru, prima copertă alb-negru pe care o fac, nu pentru că e la modă acum acest alb-negru reevaluat și reinterpretat din perspectiva unei tehnologii de tipar mult peste cele 4 culori tradiționale, dar pentru că discul se intitulează „Azi”, pe el există cîntece noi și mi s-a părut că alb-negrul redă acest contact direct cu realitatea. Am vrut să se vadă xerox-ul, deci o copie rapidă, nu ceva elaborat care durează, care modifică informația, care o fixează, care o dă schimbată, înfrumusețată, urzită, am vrut să fie ca o poză alb-negru de ziar, ceva direct, ceva actual, nu neapărat frumos, căutat — știrea reală.

— Presupun că această copertă reflectă și conținutul muzical.

— Sper să se potrivească cu ceea ce vreau eu să exprim că

idee generală în acest disc.

— Ai colaborat cu aceeași echipă ca de obicei, sau cu una nouă?

— Nici cea veche, nici total nouă, pentru că doi dintre oamenii cu care am lucrat tot timpul cînd a fost vorba de imprimare, Miși Farcaș și Mircea Marcovici, nu mai sînt în țară. Au plecat încă înainte de Revoluție, unul este în Germania și altul în Austria. Am vorbit cu Florian Lungu și Garbis Dedian care au colaborat întotdeauna cu mine la saxofon, să-mi recomande niște oameni care au lucrat cu mine acest disc, m-au ajutat să-i dau forma muzicală pe care o aveam în cap, și trebuie să spun spre lauda lor că a ieșit foarte bine. Eu eram foarte sceptic, nu mă așteptam să meagă atât de repede. Într-o zi de imprimare, ceea ce înseamnă mai puțin de 4 ore noi am terminat tot discul, adică ritmurile, asta însemnînd toba, basul, percuția, solourile de bas și chitară sau pianul.

— Poți să-i și numești?

— Da, este vorba de Cătălin Răzvan și Tudor Zaharescu.

— Au mai cîntat în formații?

— Da, sînt foarte cunoscuți, nu-i cunoșteam eu pentru că nu sînt așa de introdus în lumea muzicală. Sînt niște muzicieni excelenți. Tudor Zaharescu este percuționist, a cîntat ani de zile în Canada, deci are experiență și peste hotare, iar Cătălin Răzvan este idealul tuturor celor care imprimă în studio, pentru că în momentul cînd i-ai pus partitura în față a cîntat-o perfect, deci nici măcar nu-i nevoie să repeți cu el.

— Și dintre cei vechi?

— Garbis Dedian la saxofon și clarinet m-a ajutat mult, domnul Corneliu Meraru la trombon la niște piese, Sorin Chifiriuc a făcut cîteva solouri de chitară, au mai venit și alți prieteni de-ai mei care m-au ajutat la cite o piesă. De exemplu, am avut nevoie de o vioară, de un flaut cîteva secunde. Dar cei de bază sînt cei pe care i-am numit și bineînțeles Maria Ioana Mintulescu care m-a ajutat vocal la majoritatea pieselor.

— Cum se face că nu lipsește de pe nici un disc al tău?

— Păi o cunosc de foarte mulți ani. Ea a făcut liceul de muzică avînd o educație muzicală clasică solidă incompara-

bilă cu a mea. Are avantajul de a-mi cunoaște piesele înainte de a le înregistra. Își spune părerea despre fiecare. Eu nu pot fi obiectiv față de munca mea. La noul disc ea a ales ordinea cîntecelor, lucru foarte important. De fiecare dată ne-am sfătuit. În plus timbrul ei vocal se potrivește cu cel al vocii mele, sau invers, așa că putem realiza împreună coruri prin suprapuneri care sînt bine în raport de cum gîndesc eu despre ele. Lucrînd atîția ani împreună pierdem foarte puțin timp, ceea ce contează!

— Ești așteptat pe scene de tot mai mulți fani. Ce intenții ai în această direcție?

— Nu va fi ușor viitorul apropiat. Împreună cu prietenul meu Călin Irimescu avem o firmă de arhitectură, „ARTIS'90”, niște comenzi ferme ne așteaptă. N-o să renunț niciodată la meseria mea, dar nici la cîntat atîta timp cît există oameni cărora le plac cîntecul meu. Nu pot să le întorc spatele. Va fi mult mai greu, acum, să fac turnee prin țară, dar voi încerca. Am deja invitații la Sibiu și Brașov.

— Ce părere ai de un proiectat festival folk?

— Sigur m-ar bucura. Mircea Vintilă a avut cîndva ideea unui disc cu Mircea Baniclu și Nicu Alifantis, un fel de Crosby, Stills, Nash & Young. Nu mai știu de ce nu s-a materializat. Importantă este, pentru un astfel de festival, sala. În alte țări fiecare gen are admiratorii săi și în același concert evoluează reprezentanții aceluiași gen. O sală mai mică s-ar potrivi. În nici un caz nu se întîmplă în lume, cum e la noi la Polivalentă, cînd sînt amestecate genurile iar reacția publicului e vehementă. Concertele sînt perfecte pentru un anumit gen. Există 2 variante dincolo: cel care organizează, decide „rețeta” și în acest caz artiștii cîntă și laudă indiferent de numărul spectatorilor. A doua posibilitate este ca grupul sau starul să participe financiar la riscurile producătorului cîștigînd în funcție de încasări.

— Spectacolele mamut se țin lanț și totuși nu ies bine toate.

— Cred că după atîția ani de restricții cei care doresc să scoată bani cu orice preț nu țin cont de calitate sau de faza de reorganizare în care se află muzica noastră. Să recunoaștem că nu avem suficienți cîntăreți capabili să susțină recitaluri strict pe un gen, nici săli de calitate pentru așa ceva. După Revoluție noi-am avut cîteva spectacole într-o sală cu acustică excelentă, care pînă atunci găzduia numai ședințe, ceea ce face și acum, spre regretul amatorilor de sunet impecabil.

— În final revin la impresii de călătorie. Ce se mai poartă pe acolo, cum arată fețele? Te întreb în calitate de ta de om al esteticului.

— La Miami se purtau costume de baie, T-shirt, aproape nimic. Cît despre ele, pot spune că sînt inabordable...

— Aș dori să te provoc la susținerea unei rubrici în revista noastră. Faci o promisiune?

— Mi-ar place mult să scriu despre ceea ce știu bine, despre blues, jazz tradițional, despre nume pe care le iubesc și care nu sînt cunoscute suficient nici la ele acasă. Deocamdată nu promit dar cînd voi avea imaginea programului meu pe 6 luni, îți voi da un răspuns ferm.

— Îți mulțumesc, Alexandru Andries, în numele cititorilor și te așteptăm pe scene, pe disc și în paginile noastre!

SLAGĂR TOP- ROCK 1990

Reușită rară, într-un spectacol desfășurat pe scena Sălii Radiodifuziunii, Emisiunea cu titlul de mai sus, realizată de **Titus Andrei**, a atras de-a lungul anului trecut un mare număr de ascultători care au contribuit prin scrisorile lor la alcătuirea clasamentului, lunar și final. Ideea de a oferi și „live” o întâlnire cu melodiile și interpreții îndrăgiți s-a dovedit salutară. De reținut că emisiunea își continuă traseul, fiind difuza-

na a smuls priviri pline de geozie dar și aplauzele cuvinte. (In culise Șerban Georgescu ne roagă să-i facem o poză solistei favorite în timpul recitalului.) **Gabriel Dobranțu** a readus și el, cu vocea sa caldă, șlagărele așteptate de public, dovedind resurse pentru un nou disc. În sfârșit, **Angela Similea**, aceeași doamnă distinsă și elegantă, parcă neschimbată de-a lungul anilor, și-a onorat pe deplin prezența pe lista „campionilor”. **Compactul** a captat audiența, electrificând-o parcă. Sunet bun, lumini perfect sincronizate cu ritmul pieselor. Grupul bucu-reștean figurează în acest top

tă în ultima duminică a fiecărei luni.

Concertul a fost deschis cu un moment de dans susținut de o trupă din Pitești avându-i ca soliști, pe foarte talentații **Corina Miulescu** și **Alfred Scheib**. **Otilia Romea**, studentă în anul IV la Politehnică a prezentat 3 melodii care prin succesul obținut au prefigurat nota mare pe care urma să o obțină întregul spectacol. **Cătălin Crișan** și-a impresionat din nou sensibilele admiratoare (am zărit în sală fete care-și ștergeau pe ascuns lacrimile). **Mădălina Manole**, cu o apariție tonică (rochia și forma vocală au contribuit în egală măsură) și-a confirmat ascensiunea din ultima vreme, câștigând mult în siguranță și farmec.

Atmosfera din culise se încălzea pe măsură ce timpul trecea. La sosirea Compactilor, veneau „de pe programul II” al Televiziunii, au apărut admiratoarele mai curajoase. **Angela Similea** stătea de vorbă cu **Gabriel Cotabiță** și **Dan V. Dimitriu**, așteptând cu nerăbdare intrarea în scenă.

Daniel Iordăchioale, în ritmul rock-ului, produce noi explozii de bucurie în sală unde un public foarte receptiv a subliniat fiecare moment. Duetul **Daniel-Mădăli-**

cu mai multe hit-uri, fapt care răsplătește munca susținută din anul ce a trecut. Materialul unui disc ce infirzie inexplicabil, a confirmat valențele componistice și interpretative ale acestei formații aflate la maturitate.

Gabriel Cotabiță a încheiat acest program omogen, bine gândit, contribuind prin profesionalismul său, prin prezența sa expresivă, la impunerea acestui gen, atât de des împins spre formulele „tip usă” în ultima vreme. Astfel de concerte, da, aduc servicii creației și interpretării autohtone!

Prezentatorii **Virginia Mirea** și **Titus Andrei** (unul dintre cei mai constanți și valoroși realizatori de emisiuni muzicale) au punctat decent și elegant fiecare moment.

Dacă elogiile din această cronică vi se par exagerate, nu vă rămâne decât să verificați dacă ele sînt fondate, în viitoarea întâlnire cu cîtecele îndrăgite de ascultători, care, conform declarației domnului **Titus Andrei**, va avea loc peste o lună.

Sponsorii acestui prim concert „Slagăre Top Rock” au fost **Migas-Real** și **Bancoop, Liga pentru Tineret, baroul „Tropical”**.

Poate că astfel de inițiative, cu și mai mulți sponsori, vor contribui la modernizarea, de mult așteptată, a instalației „pensionare” din Radiodifuziune!

IOANA MANDACHE

De ce e mereu trist TOTO CUTUGNO?

Oare cîți dintre cei care-i urmăresc cu sufletul la gură aparițiile pe micul ecran s-au întrebat de ce marele Toto Cutugno nu suride niciodată? Mulți poate nici măcar n-au remarcat. S-ar putea răspunde că și-a impus un stil. Inexact. Toto Cutugno, câștigătorul Marelui Premiu al Eurovizionii decernat pentru melodia „Insieme 92”, considerat, totodată, cel mai bun textier — cîntecele devenite celebre în interpretarea lui Michel Sardou („Cintind”), Johnny Hallyday („Dincolo de dragoste”) sau Joe Dassin („Vară indiană”), sînt scrise de el — așadar, adălatul Toto Cutugno e totuși trist și extrem de nefericit.

Să fie vorba de o suferință din dragoste? Nu, pentru că are și șansa de a avea alături de el femeia pe care o iubește de peste 20 de ani: Carla. Atunci, de ce în privirea sa se citește o suferință inexplicabilă? Dacă l-ați văzut recent la televizor trebuie să fi remarcat, în mod cert, acea gravitate care-i marchează chipul. Ea este reală și vom afla motivul. Mai întii, însă, cine este Toto Cutugno? Fiu al unei familii modeste din La Spezia, un orașel în apropierea Genovei, el a știut

atunci știa că singura sa rațiune de existență va fi muzica. Învață să cînte la pian și improvizează cu cîțiva prieteni o mică formație. Marea lui calitate, cultivată și în anii ce vor urma, s-a dovedit a fi tenacitatea corelată cu o mare seriozitate. Are succes, apoi își alcătuiește altă orcheastră cu care obține primele angajamente. Astfel, într-un night-club din orașul Lignano, situat pe malul mării Adriatice, o cunoaște pe Carla. O întâlnire tulburătoare care-i va marca destinul. „A fost ca o lovitură de trăsnet, spune el. Am știut de îndată că o voi iubi cu adevărat și pentru întreaga viață”. Totul părea minunat. În 1971 cei doi tineri se căsătoresc iar nu după multă vreme Carla îl anunță că vor avea un copil. Nimic nu-i poate egala fericirea cu atât mai mult cu cît medicii prevăd că e vorba de... gemeni. „Noi hotărîsem să avem mulți copii, își amintește Toto. Atunci eram nebun de bucurie”. Dar peste cîteva săptămîni o veste îl năucește. „Trebuie să renunțați la gemeni, altfel soția dumneavoastră va muri”. Era verdictul cumpnit al specialiștilor. Și, ca și cum n-ar fi fost suficient, după întreruperea sarcinii, altă cruntă lovitură. „Doamna Carla nu va mai putea să aibă niciodată copii”. Așa a fost și anii au

dovedit-o. Pentru Cutugno care și-a dorit enorm copii șocul a fost extrem de puternic. Totuși s-au resemnat. „Un cuplu care se iubește declară astăzi Toto, știe cum trebuie să depășească nenorocirile. În loc să ne despartă, acest mare necaz ne-a apropiat mai mult”. Cu toate acestea Toto nu va putea uita niciodată speranțele sale neimplinite.

MELANIA CHIRIACESCU

de copil ce greu se trăiește cînd veniturile părinților sînt mici. Dar, minunata lege a compensației a făcut ca totul să poată fi suportat mai ușor pentru că, această familie era unită iar relațiile dintre ei, de mare tandrețe. În plus, există și muzica. Tatăl său cînta ca acordeonist în fanfara municipală iar Toto devenise toboșarul orchestrei. Încă de

TOP TOP TOP 30 CURIERUL NATIONAL

TOP-URI DE LA FUN RADIO

TOP — POP 15 (11 — 17 februarie)

1. „Sadness-Part I” — Enigma
2. „I've Been Thinking About You” — Londonbeat
3. „Love Takes Time” — Mariah Carey
4. „Pray” — MC Hammer
5. „Crying In The Rain” — A-ha
6. „Ice, Ice Baby” — Vanilla Ice
7. „So Hard” — Pet Shop Boys
8. „Are You Dreaming?” — Twenty 4 Seven
9. „I'm Your Baby Tonight” — Whitney Houston
10. „I'll Be Your Baby Tonight” — Robert Palmer & UB 40
11. „Groove Is In The Heart” — Deee Lite
12. „What's A Woman” — Vaya Con Dios
13. „Have You Seen Her” — MC Hammer
14. „Policy Of Truth” — Depeche Mode
15. „How I Miss You So” — P.M. Sampson

TOP HARD AND HEAVY

1. „Restricted Area” — U.D.O.
2. „Are You Ready” — AC / DC
3. „Don't Believe Her” — Scorpions
4. „Black Dog” — Led Zepplin
5. „Fire In The Basement” — Deep Purple
6. „Midnight” — Skid Row
7. „Rebel In The F.D.G.” — W.A.S.P.
8. „Painkiller” — Judas Priest

9. „Tailgunner” — Iron Maiden
10. „Tattooed Millionaire” — Bruce Dickinson

TOP RADIO-CLUJ (alcătuit de Sergiu Alex și Horia Stănescu)

- POP
1. Wilson Phillips — Release Me
 2. George Michael — Cowboy Junkies
 3. Madonna — Justify My Love
 4. Enigma — Sadness-Part I
 5. After One — Tom s Diner
- Rap
6. George Michael — Freedom
 7. Kim Appleby — Downtown Clown
 8. MC Hammer — Pray
 9. Whitney Houston — I'm Your Baby Tonight
 10. EMF — Unbelievable Snap — Mary Had A Little Boy
- ROCK
1. Judas Priest — Night Crawler
 2. Scorpions — Crazy World
 3. Gary Moore — Too Tired
 4. AC / DC — Thunderstruck
 5. Poison — Something To Believe In
 6. Judas Priest — Painkiller
 7. Deep Purple — King Of Dreams
 8. Iron Maiden — Holy Smoke
 9. Scorpions — Tease Me, Please Me
 10. Damn Yankees — High Enough
- Am folosit topica autorilor care mai au și un top al L.P.-urilor rămase pentru numărul viitor.

PRIMUL... TOP I

Este vorba de primele clasamente integrale scrise de un elev în clasa a IX-a din Zalău Sabadiș Dan Claudiu. Periodic, cele mai interesante topuri personale își vor găsi locul aici.

TOP 5 POP R

1. Ave Maria — Gabriel Cotabiță
2. Bună seara iubite — Loredana Groza
3. Oprește clipa — Dana Bartzter
4. Și m-am îndrăgostit de tine — Adrian Daminescu
5. M-am îndrăgostit numai de ea — Ducu Bertzi

TOP 5 ROCK R

1. Cenușă și diamant — Voltaj
2. Fata din vis — Compact
3. Ana — Cargo
4. Mi-e tare dor de tine — Compact
5. Floare de Iris — Iris

TOP 10 POP S.

1. Sadness-Part I. — Enigma
2. It Takes Two — Tina Turner & Rod Stewart
3. Mary Had A Little Boy — Snap
4. Tonight — New Kids On The Block
5. Freedom — George Michael
6. Secrets — Kylie Minogue
7. I'll Be Your Baby Tonight — Robert Palmer & UB 40
8. Being Boring — Pet Shop Boys
9. To Love Somebody — Jimmy Somerville
10. Nah Neh Nah — Vaya Con Dios

TOP 10 ROCK S.

1. Blaze Of Glory — Jon Bon Jovi
2. Crazy World — Scorpions
3. Recycler — ZZ Top
4. The Razor's Edge — AC/DC
5. No Prayer For The Dying — Iron Maiden
6. Painkiller — Judas Priest
7. Miracle — Jon Bon Jovi
8. Something To Believe In — Poison
9. Trash — Alice Cooper
10. Flesh For Fantasy — Billy Idol

Consemnăm și primul „Talon” primit de la Alexe Sorin din Constanța (din păcate topul este incomplet, dar începutul are dificultățile sale inerente).

Adresa : București, str. Ministerului 2-4, sector 1

Ne-am oprit la „BILL BOARD” 1985. La categoria „Top Artists”, în frunte s-a aflat Madonna, urmată de Bruce Springsteen și Prince The Revolution. Numele noi care s-au impus prin vânzări de discuri au un clasament separat. Este interesant să vedem care a rezistat pînă azi: 1. Whitney Houston, 2. The Power Station, 3. Sade, 4. Freddie Jackson, 5. Katrina And The Waves. La L.P.-uri am avut parte de discuri cu viață lungă: „Born In The U.S.A.” — Bruce Springsteen, „Reckless” — Bryan Adams, „Like A Virgin” — Madonna, „Make It Big” — Wham!, „Private Dancer” — Tina Turner, ș.a. La „singles”, Wham! au încheiat anul pe primul loc cu o melodie cîntată, de fapt, doar de George Michael, „Careless Whisper”. În 1986, Whitney Houston devenea sofișta anului, urmată de Madonna și John Cougar Mellencamp. Tot Whitney a avut și cel mai bun album, iar la „singles”, mătusa ei, Dionne Warwick și prietenii ei cu melodia „That's What Friends Are For” s-a aflat pe prima poziție. În continuare, cîteva titluri, pe care le mai ascultăm și azi cu plăcere: 2. „Say You, Say Me” — Lionel Richie... 5. „Broken Wings” — Mr. Mister, 6. „How Will I Know” — W. Houston... În 1987 apare în frunte Bon Jovi (Top Artists) grupul fiind urmat de irlandezii de la U2 și Whitney Houston.

Apoi Madonna și White-snake. A fost anul apariției copiilor teribili, Beastie Boys, care i-au devansat pe suzedii de la Europe la „Top New Artists”. Firește, și la albume tot Bon Jovi cu „Slippery When Wet” pe locul 1, urmați de Paul Simon cu „Graceland” și Beastie Boys cu „Licensed To Ill”. La „Top Single”, două piese de rezistență în discotecă: „Walk Like An Egyptian” — Bangles și „Alone” al grupului Heart. În 1988 George Michael a devenit „artistul anului”, dar pentru că ceilalți 9 merită atenție, să-i amintim: 2. Def Leppard, 3. INXS, 4. Michael Jackson, 5. Debbie Gibson (ea n-a rezistat pînă azi), 6. Guns N Roses, 7. Whitney Houston, 8. Richard Marx, 9. Gloria Estefan The Miami Sound Machine, 10. Rick Astley (nici el n-a reușit să țină pasul în 1990). Atît la L.P.-uri, cit și la singles, George Michael s-a aflat în frunte cu „Faith”. Dintre albumele care conțin muzică de film, să amintim doar cîteva, pe cele din 1988, urmînd să revenim la acest capitol în numerele viitoare. Acum, cînd vedem, cu șanse egale filme de ieri și de azi, ne putem forma opinii asupra acestei categorii care a dat zeci de hit-uri clasamentelor. Deci: 1. „Dirty Dancing”, 2. „More Dirty Dancing”, 3. „Good Morning Vietnam”, 4. „Cocktail”, 5. „La Bamba”.

D. J.

Eric Clapton

In numărul 3 al revistei „Metronom”, incepusem un serial dedicat unuia dintre cei mai trainici artiști ai muzicii rock, care prin întreaga sa operă a influențat mai multe generații de ascultători, dar și muzicieni fideli ai acestui gen.

Mulțumită lui Andrei Paros și acestui nou proiect, „dependent și ei de toți iubitorii muzicii din România”, pot continua în serial această poveste adevărată, povestea lui Eric, folosind propriile sale cuvinte. Am rămas la vîrsta adolescenței, la primele răbufniri ale talentului său.

„La 16 ani, cînd eram deja băiat mare, s-au îndesit și ieșirile mele la Londra, la sfîrșiturile de săptămînă. Colindam prin parcuri în care se adunau tot felul de tipi încrezători în viitor. Vineri seara ne adunam de obicei la cineva acasă, unde principala distracție era să ascultăm discurile noi pe care cei norocoși le aduceau din America. Prietenia mea cu John Baldry m-a ajutat să mă întorc la chitară. El, în timp ce ceilalți beau și vorbeau despre diferite lucruri, cînta la chitară sa cu 12 corzi, cel mai mult blues-uri și muzică folk; cîntatul într-un colț retras și de unul singur, nu este ceva de care să te temi sau să-ți fie rușine. Am început să cînt din repertoriul lui Bill

Boonzy, Jack Elliott, apoi am învățat „Cocaine” și alte cîntece asemănătoare. Apoi cîțiva dintre noi, mai îndrăgostiți de muzică, ne-am unit în grupuri, separîndu-ne de ceilalți. În curînd, mai ales datorită acestui fapt, am fost dat afară de la școală, iar în timpul cînd l-am întîlnit pe Tom McGuinness eram deja capabil să cînt cîteva lucruri simple de la început pînă la sfîrșit fără să greșesc, ceea ce era destul ca Tom și cu mine să formăm un „band” cu încă o pereche de tipi, formație pe care am numit-o „The Roosters”.

Roosters cîntau lucruri ca „Boom, Boom” al lui John Lee Hooker, „Hoochie Coochie Man” a lui Muddy Waters și tot

ce se putea audia și copia de pe discuri în acele timpuri. Pentru mine a fost de o importanță capitală discul pe care l-a adus Tom McGuinness, conținînd „Hideaway” a lui Freddy King, pe care am întîlnit, pentru prima dată în viață un solo de chitară electrică. Aceasta a pus bazele întregii mele creații de mai tîrziu.

Unii dintre componenții trupei noastre, munceau în timpul zilei, în curînd ivindu-se problema iar „band”-ul nemaiputînd să se reunească în cîteva luni ne-am despărțit. Tom și cu mine ne-am regăsit pe noi înșine în muzică și ne-am alăturat altei formații, „Casey Jones and Guginers”. Dar și această formație s-a destrămat și eu, căutînd un nou grup pentru a cînta, am auzit că se formează un grup numit „Yardbirds”.

În clubul Crawdaddy cîntau „Rolling Stones”, iar în săptămîna următoare au venit „Yardbirds”. Am căutat să-i văd și am avut multe păreri critice. Doi dintre componenții formației îi cunoscusem mai înainte, la acele întîlniri. Am criticat muzica lor, mai ales soloul de chitară. Nu-mi aduc aminte toate fineturile acelei critici, dar în săptămîna următoare în locul chitaristului am venit eu.

Felul în care se cînta era tipic pentru acea vreme: de obicei începea bassistul, apoi se alătura bateristul, ceea ce făcea un postament numai pentru un fel de blues-rock, după care se luau toți ceilalți cu instrumentele. Problema era că mereu suportul armonico-ritmic era același, mai ales că toți, în climatul fiecărui număr, încercau să se audă cit mai tare pe măsură ce se înainta în melodie. De fapt, singurul țel era să se antreneze publicul, un public bun, iar melodia în sine și cîntatul nu erau importante. Incompetența noastră muzicală s-a arătat cel mai bine cu prilejul vizitei primului muzician american pe care l-am cunoscut: Sonny Boy Williamson, căruia nu am fost în stare să-i facem nici cel mai elementar acompaniament muzical. Cîțiva ani mai tîrziu, Robbie Robertson, din „The Band”, povestea că Sonny Boy, întorcîndu-se în patrie, zicea în gura mare că alții din Anglia n-au nici cunoștințele elementare de muzică.

Istoria industriei sintetizatorului

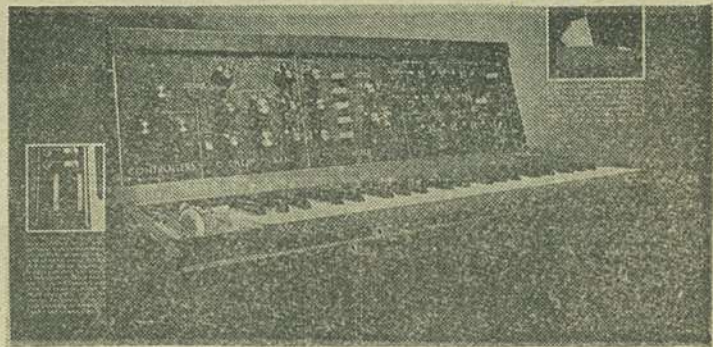
1. Întrebări

LEARN THE ART OF RECORDING

America — țara unde oamenii de știință precum Franklin, Edison, Ford și mulți alții au transformat utopia în realitate, schimbînd în acest fel fața lumii în care trăim. America este în același timp țara în care s-a născut ceva mai tîrziu sintetizatorul — invenție ce a marcat începutul unei noi ere în muzica modernă de aproape toate genurile. Creatorii săi, Don Buchla și Bob Moog, doi vizionari, începeau la începutul deceniului 6 să inițieze o nouă industrie a instrumentelor muzicale și să deschidă în același timp porțile, pînă atunci ferecate, ale unei lumi sonore pe cit de imensă, pe atît de fascinantă și atrăgătoare. Acea industrie împlinește acum trei decenii și mulți alții ca Buchla și Moog au apărut și au dispărut căzînd pe drum victime ale aceluiași lucru ca ori și ce alt visător: lipsa simțului realității. Altfel spus, lipsa simțului mercantilor și, de ce nu, ghinion. Pentru un motiv sau altul, investițiile necesare cercetării au dispărut și o dată cu ele și companiile respective. Nume precum ARP, MOOG, LINN, OBERHEIM, SEQUENTIAL CIRCUITS, POLYFUSION, EML și multe altele au schimbat încetul cu încetul lumea concretă pe paginile istoriei tehnologiei. Care au fost greșelile fatale ce au cauzat căderea gigantilor industriei respective, după ce sintetizatorul cu voltaj dirijat a fost construit de Don Buchla în 1963 și mai departe realizat în varianta comercială de Bob Moog în 1965? Oare competiția străină să fi fost de vină? Și atunci care este lecția ce ar trebui învățată? Cum se face că firme ca Ensoniq sau Alesis reușesc să supraviețuiască competiției străine și domestice?

DORU CĂPLESCU

LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

Toate acestea se întimplau doar cu o săptămînă înainte ca Lee Harvey Oswald să pună la picioarele Beatles-ilor Statele Unite. Pentru prima dată după multă vreme visul american fusese puternic zguduit de glonțul criminal al unui ucigaș. Într-o țară care părea invulnerabilă, imposibil de atacat, totul s-a pierdut într-un singur moment. Decembrie și ianuarie aveau să fie în S.U.A. luni de jale. De la marșurile funebre difuzate fără încetare de posturile de radio s-a trecut pe nesimțite la colindele de Crăciun, care numai vesel nu sunau. La mijlocul lui ianuarie lumea începuse să dorească cu disperare ceva mai vesel, o deturnare a atenției de la morbidă tragedie care se insinuase în viețile tuturor. America avea nevoie de un tonic, dar cine ar fi crezut că panaceul va fi un grup pop, Beatles.

Întorcîndu-ne la Liverpool, constatăm că în direcția NEMS încep să se scurgă sume stupefiante, într-un ritm amețitor. Ceea ce se preconiza a fi sute de mii de lire s-a transformat în milioane. Milioane! Familiile nici măcar nu au înțeles la început ce însemnau Woolton, Dingle sau NEMS, magazine administrate de Peter Brown. Se estima că în primul an vînzarea de discuri va însemna 6 milioane lire sterline doar în Marea Britanie, escaladînd profitul firmei EMI cu 80%. Într-un an toți urmau să fie bogați, în special John și Paul, care erau și compozitori, cîștigînd cu drepturile de autor mai mult decît George și Ringo.

O dată cu statutul de milionari pe hîrtie, pentru cel patru s-a ivit o nouă, la fel de extraordinară, problemă: impozitele lor se ridicau la 94%, adică acest procent era înisusit de British Inland Revenue Service. Calculele matematice erau descurajatoare. Fiecare lua doar 6 procente din fiecare liră sterlină, după ce Brian își lua cele 25.

Brian era convins de faptul că dacă băieții vor investi banii pentru cîteva momente de trecătoare prosperitate, aceștia se vor pierde, singura modalitate de a-i face lichizi și a-i investi fiind turneele. Ca atare, le-a refuzat aparițiile de o seară, obligîndu-i să se implice într-un tur de forță de cinci săptămîni, fără nici o seară de pauză. Brian aflase că majoritatea organizatorilor cărora Beatles le garantau vînzarea tuturor biletelor erau atît de dornici de a-i avea în spectacol, încît geanta diplomat maro cu cel puțin 1 000 lire sterline care era strecurată discret în biroul managerului în seara spectacolului nu constituia un prea mare efort din partea acestora. Precedentul se crease la ultima călătorie a grupului la Hamburg, cînd Horst Fascher îi dăduse lui Brian 1 000 DM, bani negri, pentru a-i avea la clubul său. După ce Brian își oprea 25% aceștia erau redistribuiți Beatles-ilor. În anii următori, cînd formația se afla mult în turnee, Brian depunea banii la băncile locale, ridicîndu-i la revenirea în orașele respective și le explica băieților de unde proveneau, dar ei uitau, și astfel se explica de ce nici unul din ei nu vorbește ulterior de ei, deși practica a fost uzitată pînă la sfîrșitul carierei lor.

Brian a considerat că aceste sume strecurate pe sub masă erau justificate din moment ce ei plăteau pe căi legale milioane frumoase guvernului în special după ce banii au început să vină și de dincolo de Ocean.

Reprezentantul firmei NEMS, Bryce Hamner, nu avea nici un fel de idee despre geanta maro pirat. Firma făcea parte dintr-o societate relativ neînven-

Norwegian Wood

tivă în materie de afaceri, cu puține staruri, dar nici unul de amploarea financiară a Beatles-ilor. Și astfel Brian decide ca veniturile să aparțină într-adevăr băieților, iar în acest scop l-a contactat pe dr. Walter Strach. Strach era o persoană înaltă, impozantă, gravă, îmbrăcat într-o redingotă neagră, căruia îi revenea sarcina de a găsi o modalitate juridică legală de aplicare a taxelor pe venituri și de administrare a acestora. Primul sfat: trebuia cheltuită o parte din bani.

În toată această perioadă cei patru au continuat să locuiască la Liverpool împreună cu familiile lor, dar hotărîrea ca întreaga organizație, totul, să se mute la Londra (totul însemnînd agenția de impresariat, locuințe) era deja luată, inevitabilă, de altfel. Brian a fost primul care a plecat, pentru a netezi drumul. Biroului cu două camere pe care îl avea deja la Londra i s-a alăturat o suită de alte încăperi într-o clădire pe Argyle Street, în apropierea Teatrului Palladium.

GABRIELA ȘEICARU

(va urma)

răspundem dacă sîntem în stare

Stanciu Camelia (București): „Am 13 ani, sînt elevă la o școală semianonimă din București, iubesc foarte mult rock-ul și sînt nebună după presa de specialitate. Ne soliciți informații despre „scandalul” de la Radio-Nova singurul post pe care îl ascuți și lista D.J.-ilor rămași. Voi încerca să-i rog să ne furnizeze aceste amănunte, deși nu sînt convins că vor dori s-o facă. Portret Skid Row și fotografia solistului vor urma. Popul trebuie să fie complet pentru a fi omologat, dar pentru că sîntem și ești la început, rețin sugestiile tale pentru secțiunea rock cu Celelalte Cuvinte, Volta, Transilvania, Cargo și Holograf pe pri-

ciitoarelor, aștept poza spre publicare! Pinzaru Petronela (Alba Iulia): impresionantă relatarea ta despre „neînțînirea” cu marea favorită Carmen Rădulescu-Oprea. Voi încerca să-i înmînez scrisoarea iar în cel mai rău caz o voi ruga să ne ofere adresa pe care o soliciți mai mulți fani. Cristina Tomeci (Ploiești, str. Al. Vlahuță nr. 15): „Societatea Comercială „INTERART” se ocupă de importul de instrumente muzicale și vânzarea lor la prețuri foarte rezonabile în magazinul propriu de la adresa menționată. Va organiza concerte rock în toată țara, va sponsoriza cîteva grupuri asigurîndu-le instalația de sunet și lumini. În

asociați cu o poză bună ar fi salutar. Pentru actualii și viitorii tăi ascultători redau cîteva dintre preferințele tale: Mariah Carey — „Vision Of Love”, INXS — „Suicide Blonde”, „Justify My Love” — Madonna (video-clipul a fost considerat extrem de... hormonal, așa că nu cred că-l vom mai vedea la noi), Wilson Phillips — „Release Me” iar la „Top Rock”, Judas Priest, Iron Maiden, Gary Moore. Mulțumesc pentru „Lexiconul” expediat! Doar așa putem ajunge la o „bancă de informații” în domeniul nostru, domeniul care resimte acut lipsa unui reprezentant la nivelul decizional! Motanii din Brașov: mai întii mulțumiri lui

Prima poză din istoria grupului „Metallica”

mele locuri respectiv cu Skid Row, Jon Bon Jovi, Quierboys, Tankard, Scorpions. La „Top POP” e bine să reții că se includ melodii apărute în ultimul timp (90 — 91) fiind vorba de un clasament al actualității. John Lennon merită un loc special într-un top „Nostalgie”. Nu-l văd bine alături de MC Hammer. O pagină numai pentru top se conturează pe măsură ce primim scrisori iar noutăți de pretutindeni, conform cererii tale vor fi alternativ, din muzică, sport, film și video. E bine așa? Te poți considera de pe acum colaboratoare fermă a revistei, iar în ceea ce privește frumusețea

aprilie vom organiza la Ploiești un mare festival de rock unde marele premiu va fi un mixer profesional de 12 canale. Formațiile interesate vor trimite datele necesare publicității pe adresa firmei împreună cu suma de 1200 de lei ce se va vărsa în contul nr. 40729 96021206 de la Banca Română de Dezvoltare, pentru „INTERART”. Suma este necesară pentru premii, cazare și masă în condiții optime timp de 3 zile. Inscriserile se fac pînă la 20 martie 1991. Vor exista premii individuale între 1000 și 5000 lei”. Am să redau și fraza finală care mi-a confirmat că mai sînt oameni cu memorie pe la noi, pentru că începusem să cred că s-a instalat o amnezie generală: „Vă urez mult noroc în tot ce faceți pentru muzica rock iar mai ales pentru ce ați făcut cînd ne era mai greu, vă mulțumesc!”

HORIA STĂNESCU (Cluj): Îmi dai o veste bună despre colegul meu Sergiu Alex care concepe emisiuni valoroase la Radio-Cluj. Deci „Top-10” difuzat în premieră duminică la ora 13 și se reia luni seara la ora 20. Audițiile de L.P.-uri sînt și ele prezente. Să adaug și emisiunea „Tutti-Frutti” (realizată de H. Stănescu) programată joi la 11 și duminică la 16,20. Succes vă urez amînduora iar lista cu cele mai soliciitate 20 de melodii de la „Radio-Cluj” o voi așeza la rubrica „Top 30” închinîndu-i, conform unei mai vechi propuneri, pe toți colegii să expedieze măcar lunar clasamente zonale pe care le vom centraliza într-un „TOP NAȚIONAL” (nu degeaba este suplimentul „Curierului național”). Un magazin de discuri, în special new-wave, la Cluj, iată o altă veste bună. Amănuntele ar fi utile! Interviu cu Hans Knall va intra în numerele viitoare ale revistei. Dacă mai există Kappa, firește că un material

Cătălin Sibîșan pentru traducerea textului din revista „Time”. Din păcate despre Milli Vanilli am scris deja dar voi folosi idei din articol la o viitoare pagină completă consacrată celor doi care au stîrnit atîtea comentarii. Textele unor melodii foarte cerute vor avea spațiu, pe rînd, așa că nu vă opriți. Un xerox bun am putea face de pe „Beatles, Songbook” și l-am folosi în completarea serialului. Despre emisiunea „VENERI NOAPTEA... ÎN DIRECT” pot să-ți confirm că nu ești singurul care „reclamă” prezența unui al doilea număr de telefon. Dacă-ți mai spun că cei existenți se află la două etaje de locul de unde se emite, vei înțelege greutatea echipei noastre de numai 3 persoane. Dedicăția va pătrunde în programul din 15 februarie. La Costinești, pot să-ți spun de acum, nu voi fi prezent, nici la Radio și nici la „Vox Maris”. Ceț de acolo au soluții mai bune și nu-mi rămîne decît să le urez succes!

Toți cei care ne soliciți adrese ale vedetelor îndrăgite le vor avea treptat în cadrul rubricii lunare „Fan-Club”. În numărul 3 am publicat, Microportret” cu Whitney Houston iar Anca Alexandrescu ne-a promis o „aprovizionare” permanentă așa că s-ar putea să ne autodepășim, era să scriu să depășim planul! Și dacă tot le scrieți idolilor, să ne comunicați, vă rog, dacă v-au răspuns și în ce fel. Pentru mai multă siguranță, iată adresa revistei noastre: „POP, ROCK'N SPORT” str. Ministerului nr. 2 — 4, pentru D.J. (sau Andrei Partoș).

PRECIZARE NECESARĂ. În numărul 3 la pagina 6, fotografia realizată de Dan Atanasoae în 1989 o reprezintă pe regretata MIHAELA RUNCEANU (este ultima ei poză!).

Sport

ELTON JOHN între hobby-uri

Elton John a fost, recent, invitatul cunoscutului animator al televiziunii franceze Patrick Sabatier. În cadrul emisiunii „Jeu de la Verité”, a canalu-

lui TF 1, superstarul a purtat un dialog de peste o oră cu gazda, făcînd mărturisiri interesante despre viața și cariera sa: „La debutul meu, în anul '60, purtam tocure înalte, peruci roz și aveam, în general, o ținută trîznită. Aceasta datorită atît gustului meu de atunci, cît și dorinței de a lupta împotriva unei enorme timidități. Consideram că fizicul meu este îngrat și că o oarecare formă de deghizare îmi va permite să mă disimulez. Tot la începuturi, eram pur și simplu un pianist care știa și să cînte cu vocea. Astăzi, după ce am învățat a țîtea, sînt un cîntăreț care știe să cînte la pian. Preferința mea sînt concerte în fața unui public numeros, acolo unde este imposibil să trîzezi, unde mergi pe sîrmă fără plasa de siguranță”. Lui Elton John îi place muzica unor Frank Sinatra, Jacques Brel și Edith Piaf, atuturor celor care știu să dea un sens la ceea ce cîntă și să transmită emoția către cei care îi ascultă.

Intrebat despre echipa de fotbal Watford, care a fost unul din hobbyurile sale, Elton a spus că a acceptat președinția clubului datorită pasiunii pentru acest sport, care a jucat în viața sa un rol la fel de important ca și muzica. În perioada cînd a condus clubul Watford, această modestă echipă din liga a III-a engleză a ajuns să se numere printre protagonistele primei ligi, evoluînd și în cupele europene. Cîntărețul a investit în echipă două milioane și jumătate de dolari pentru ca, anul trecut, să vină în acest club, care a eborit din nou în eșaloanele inferioare ale succesului insular.

DAN LAURENȚIU STOICESCU

Ce bine prinde o eliminare

După dușul rece din cupele europene pricinuit de eliminarea prematură, încă din primul tur, de outsiders Politehnica Timișoara, formația madrilenă Atletico a reușit un adevărat tur de forță, obținînd 24 de puncte în 15 etape ale campionatului spaniol de fotbal, răstimp în care n-a suferit decît o singură înfrîngere. Mai mult decît atît în ultimele 10 meciuri n-a primit nici măcar un singur gol, ceea ce a permis portarului Abel să doboare recordul de invincibilitate al lui Reina (324 minute).

Ultimele două meciuri l-au remarcat pe Schuster, aflat într-o accentuată revenire de formă. În partida disputată pe teren propriu contra puternicei Valencia și cîștigată cu 2-0 de Atletico, nu au asistat atît de mulți spectatori, ca de obicei (doar 25 000), fapt explicabil prin transmiterea întîlnirii la televiziune și timpului nefavorabil. Baricadată în apărare, Valencia a rezistat 64 de minute, cînd, după o lovitură liberă executată de Schuster, internaționalul Manolo a înscris al zecelea gol al său. Tot Schuster, în deosebită vervă, a fost creatorul fazei celui de-al doilea gol, marcat de austriacul Rodax care îl înlocuiește de cîteva minute pe Manolo.

În următorul meci, de la Sevilla, cu Betis, una din codășele clasamentului, Atletico a ju-

cat însă neașteptat de prudent, deși ar fi putut să încerce apropierea de lider, care lăsase un punct în partida disputată cu o zi înainte. Printre remarcate alături de Schuster, comentarii l-au amînit și pe Abel, care a reușit să doboare recordul de invincibilitate al lui Reina. Obiectivul fusese atins în primele 45 de minute, așa că prudența exagerată a echipei Atletico Madrid nu mai era justificată.

Aflînd despre intenția președintelui clubului, Jesús Gil, de a-i prelungi contractul, valabil numai pentru acest sezon, jucătorul german s-a arătat destul de reținut, declarînd că acum nu e momentul potrivit pentru asemenea tratative. Intrucît actuala sa echipă are șanse serioase să atace titlul de campioană, Schuster a susținut că nu dorește să tulbure armonia remarcabilă a colectivului prin satisfacerea unor ambiții personale.

Surile rele spun însă că blondul atacant german, ale cărui acțiuni au crescut foarte mult la clubul madrilen, joacă o carte mare, urmînd realizarea unui contract pe cît posibil mai rentabil, iar eventualul succes al echipei sale la finele actualii ediții a campionatului spaniol i-ar putea permite tocmai semnarea unui astfel de contract.

RADU LEVĂRDA

NOTHING COMPARES 2 U

It's been seven hours + fifteen days
Since U took your love away
I go out every night + sleep
all day
Since U took your love away
Since U been gone I can do
whatever I want
I can see whomever I choose
I can eat my dinner
in a fancy restaurant but nothing
I said nothing can
take away these blues
*Cos nothing compares 2 U

It's been so lonely without U here
Like a bird without a song
Nothing can stop these lonely tears
from falling
Tell me baby where did I go wrong
I could put my arms
around every boy I see
But they'd only remind me of you
I went to the doctor
I guess what he told me
Guess what he told me
He said girl
you better have fun
No matter what U do
But he's a fool
*Cos nothing compares
Nothing compares 2 U

All the flowers
that you planted mama
in the back yard
All died when you went away
I know that living with U baby
was sometimes hard
But I'm willing
to give it another try
*Cos nothing compares
Nothing compares 2 U